

Insolvenční správce

Ustanovení § 32 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona, ve znění účinném od 1. ledna 2014, je nutno vykládat tak, že návrh na zproštění insolvenčního správce funkce může podat (jen) dlužník, schůze věřitelů (§ 46 a násl. insolvenčního zákona), věřitelský výbor (§ 56 a násl. insolvenčního zákona) anebo zástupce věřitelů (§ 68 insolvenčního zákona), nikoli věřitel, který není zástupcem věřitelů, a to bez ohledu na to, zda je věřitelem zajištěným či nezajištěným. Návrh podaný jinou osobou insolvenční soud odmítne.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 29 NSČR 120/2018-B-475 ze dne 29.10.2020)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v insolvenční věci dlužníka RE 100 D s. r. o., se sídlem v B., vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. KsBR 28 INS 11584/2010, o návrhu na zproštění výkonu funkce insolvenčního správce, o dovolání Ing. M.B., se sídlem v B., zastoupeného Mgr. et Mgr. P.K., advokátem, se sídlem v B., a věřitele PERSIMMON SOLUTIONS INC., se sídlem v M., Seychelská republika, zastoupeného Mgr. P.N., advokátem, se sídlem v P., proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 23. března 2018, č. j. KsBR 28 INS 11584/2010, 4 VSOL 51/2018-B-282, tak, že usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 23. března 2018, č. j. KsBR 28 INS 11584/2010, 4 VSOL 51/2018-B-282, se mění tak, že usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. října 2017, č. j. KsBR 28 INS 11584/2010-B-249, ve znění usnesení ze dne 15. listopadu 2017, č. j. KsBR 28 INS 11584/2010-B-258, se mění tak, že návrh věřitele L180 s. r. o. na zproštění Ing. M.B. výkonu funkce insolvenčního správce se odmítá.

Z odůvodnění:

[1] Usnesením ze dne 27. října 2017, č. j. KsBR 28 INS 11584/2010-B-249, ve znění usnesení ze dne 15. listopadu 2017, č. j. KsBR 28 INS 11584/2010-B-258, Krajský soud v Brně (dále jen „insolvenční soud“) zamítl návrh věřitele L180 s. r. o. (dále jen „věřitel L“) na zproštění Ing. M.B. funkce insolvenčního správce.

[2] Insolvenční soud - cituje § 32 odst. 1 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) - vyhodnotil návrh věřitele L doručený insolvenčnímu soudu 2. srpna 2017, doplněný podáním doručeným 31. srpna 2017, jako nedůvodný. Ve vztahu k věřitelem L tvrzenému nerespektování pokynu, jímž insolvenční soud uložil M. B. prozatím nečinit úkony směřující ke zpeněžení zajištěného majetku, považoval insolvenční soud za rozhodné, že M. B. jeho pokyn splnil, byť se tak stalo až po opakované výzvě. Jelikož nedošlo ke zpeněžení, nejde o závažné porušení povinností insolvenčního správce. Dodal, že v souvislosti se zrušením dražby nevznikly ani žádné náklady.

[3] Za zásadní porušení povinností insolvenčního správce nepovažoval insolvenční soud ani postup M. B., kdy seznam přihlášených pohledávek byl doručen insolvenčnímu soudu 12 dnů před konáním dodatečného přezkumného jednání (nikoli 15 dnů, jak ukládá § 189 odst. 3 insolvenčního zákona) a neobsahoval stanovisko insolvenčního správce. Zdůraznil, že toto pochybení nezmařilo řádné konání přezkumného jednání, stejně jako skutečnost, že M. B. nevyzval věřitele k doplnění přihlášky pohledávky (věřitel ji doplnil sám). Dále insolvenční soud uvedl, že neshledal-li M. B. důvod pro své vyloučení z insolvenčního řízení, není porušením jeho povinností to, že insolvenčnímu soudu

neoznámil důvody vyloučení z řízení. Podle insolvenčního soudu nelze M. B. vytýkat ani jeho méně zevrubné vyjádření k námitkám věřitele L.

[4] K odvolání věřitele L Vrchní soud v Olomouci ve výroku označeným rozhodnutím změnil usnesení insolvenčního soudu tak, že insolvenční správce M. B. se zproštuje funkce ke dni ustanovení nového insolvenčního správce.

[5] Odvolací soud - cituje též § 11, § 36, § 189 insolvenčního zákona a odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. listopadu 2017, sen. zn. 29 NSČR 103/2015 (jde o usnesení uveřejněné pod číslem 23/2019 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek) a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. června 2017, sen. zn. 29 NSČR 13/2017 (která jsou, stejně jako další níže zmíněná rozhodnutí Nejvyššího soudu, dostupná i na webových stránkách Nejvyššího soudu) - nejprve přisvědčil závěru insolvenčního soudu, podle kterého M. B. neporušil své povinnosti tím, že soudu neoznámil věřitelem L tvrzené důvody vyloučení a nevyjádřil se ke všem uplatněným námitkám. Za méně závažné pochybení M. B. považoval odvolací soud nerespektování pokynu insolvenčního soudu ohledně upřesnění uplatněné pohledávky a nesprávný postup při předložení podkladů pro dodatečný přezkum.

[6] Na rozdíl od insolvenčního soudu dospěl odvolací soud k závěru, že M. B. závažně porušil povinnosti insolvenčního správce, když dražbu zrušil až na základě opakovaného pokynu insolvenčního soudu ze dne 8. srpna 2017. Z přípisu M. B. ze dne 4. srpna 2017 přitom plyne, že váhal se splněním pokynu insolvenčního soudu ze dne 3. července 2017 a polemizoval i s jeho obsahem. Dále odvolací soud M. B. vytkl, že nesledoval aktuální stav řízení v insolvenčním rejstříku. Pokyn insolvenčního soudu ze dne 3. července 2017 (přikazující nepokračovat ve zpeněžování majetku) byl totiž v insolvenčním rejstříku zveřejněn (již) 10. července 2017 a smluvní dokumentace k realizaci dražby byla uzavřena 20. července 2017. M. B. nepostupoval při výkonu funkce svědomitě, neboť se po dobu 10 dnů ani nepřihlásil do datové schránky. Podle odvolacího soudu jsou tato pochybení M. B. bez dalšího důvodem ke zproštění funkce insolvenčního správce.

[7] Proti usnesení odvolacího soudu podal M. B. dovolání, jehož přípustnost vymezuje na základě ustanovení § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), tak, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od rozhodovací praxe dovolacího soudu, a otázky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena. Konkrétně jde o otázku, zda důvodem pro zproštění insolvenčního správce funkce může být prodlení se splněním pokynu insolvenčního soudu, když toto prodlení neohrožuje účel insolvenčního řízení, práva účastníků řízení ani účel předmětného pokynu.

[8] Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu změnil tak, že odvolání věřitele L odmítne nebo usnesení insolvenčního soudu potvrdí, případně rozhodnutí odvolacího soudu zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení.

[9] Odkazuje na znění § 32 odst. 1 insolvenčního zákona dovolatel namítá, že odvolací soud se neměl odvoláním zabývat, protože věřitel L není věřitelským orgánem ani dlužníkem; proto měl být jeho návrh na zproštění insolvenčního správce odmítnut. Dále dovolatel snáší argumenty na podporu závěru, že v řízení nijak nepochybil. Přitom poukazuje na usnesení Nejvyššího soudu sen. zn. 29 NSČR 13/2017, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. srpna 2015, sen. zn. 29 NSČR 2/2014, uveřejněné pod číslem 48/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 48/2016“), a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. srpna 2015, sen. zn. 29 NSČR 93/2014, uveřejněné pod číslem 58/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 58/2016“).

[10] Proti usnesení odvolacího soudu podal dovolání též věřitel PERSIMMON SOLUTIONS INC.

(tehdejší zástupce věřitelů, dále jen „věřitel P. S.“), které považuje za přípustné podle § 237 o. s. ř., maje za to, že závisí na vyřešení právních otázek, které v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly zodpovězeny a které se týkají výkladu ustanovení § 32 insolvenčního zákona.

Potud otevírá otázky:

1/ Je porušení, které nemá vliv na účel insolvenčního řízení a nepoškozuje zájmy věřitelů ani dlužníka, závažným porušením důležité povinnosti insolvenčního správce ve smyslu § 32 odst. 1 insolvenčního zákona?

2/ Lze insolvenčního správce zprostit funkce na základě návrhu „prostého“ věřitele, tj. subjektu, jenž není dle § 32 odst. 1 insolvenčního zákona oprávněn k podání návrhu na zproštění insolvenčního správce funkce?

3/ Lze meritorně projednat odvolání proti usnesení o zamítnutí návrhu na zproštění správce funkce, které podal „prostý“ věřitel, tj. subjekt, jenž není dle § 32 odst. 2 insolvenčního zákona oprávněn k podání odvolání proti usnesení o zproštění insolvenčního správce?

[11] P. S. zpochybňuje správnost právního posouzení věci odvolacím soudem a tvrdí, že M. B. neporušil žádnou důležitou povinnost insolvenčního správce. Soudům obou stupňů vytýká též vadu řízení spočívající v tom, že návrh na zproštění insolvenčního správce i odvolání věřitele L měly být odmítnuty jako podané neoprávněnou osobou. Navrhuje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí obou soudů zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

[12] Věřitel L (nynější zástupce věřitelů) ve vyjádření navrhuje dovolání věřitele P. S. odmítnout jako podané neoprávněnou osobou a dovolání M. B. zamítnout jako nedůvodné.

[13] Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. [296/2017](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [292/2013](#) Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. Srov. k tomu dále (ve vazbě na skutečnost, že insolvenční řízení bylo zahájeno před 1. lednem 2014) i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. dubna 2014, sen. zn. 29 NSČR 45/2014, uveřejněné pod číslem 80/2014 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek.

[14] Nejvyšší soud se nejprve zabýval námitkou věřitele L, že věřitel P. S. není osobou oprávněnou k podání dovolání. Věřitel P. S. byl zástupcem věřitelů v době od 17. prosince 2013 do 7. ledna 2020. Byl-li v této době osobou subjektivně oprávněnou k podání odvolání proti rozhodnutí insolvenčního soudu o návrhu na zproštění funkce insolvenčního správce (§ 32 odst. 2 insolvenčního zákona), pak mu logicky náleží též právo podat dovolání proti usnesení, jímž ve věci rozhodoval odvolací soud.

[15] Dále Nejvyšší soud posuzoval přípustnost dovolání. Pro daný případ neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř., vypočtených v § 238 o. s. ř. Zbývá tedy určit, zda dovolateli položené otázky odpovídají zbývajícím (v § 237 o. s. ř. uvedeným) kritériím zakládajícím přípustnost dovolání v této věci.

[16] V rozsahu dovolateli vymezené otázky, jež se týká porušení povinností insolvenčního správce, je dovolání přípustné, neboť její posouzení odvolacím soudem je v rozporu s níže uvedenou judikaturou Nejvyššího soudu. Otázky aktivní legitimace k podání návrhu na zproštění insolvenčního správce funkce a k podání odvolání proti usnesení o zamítnutí tohoto návrhu rovněž zakládají přípustnost dovolání, když jde o otázky dovolacím soudem neřešené.

[17] Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní

normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

[18] Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

[19] S přihlédnutím k době vydání napadeného rozhodnutí a pro věc rozhodných procesních úkonů (návrhu na zproštění insolvenčního správce funkce a odvolání proti usnesení insolvenčního soudu) se na danou věc uplatní níže uvedená ustanovení insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. ledna 2014.

Podle § 32 odst. 1 insolvenčního zákona insolvenčního správce, který neplní řádně své povinnosti nebo který nepostupuje při výkonu své funkce s odbornou péčí anebo který závažně porušil důležitou povinnost, uloženou mu zákonem nebo soudem, může insolvenční soud na návrh věřitelského orgánu nebo dlužníka anebo i bez tohoto návrhu jeho funkce zprostit. Učiní tak zpravidla po slyšení insolvenčního správce; o podaném návrhu rozhodne neprodleně.

Podle § 32 odst. 2 insolvenčního zákona proti rozhodnutí podle odstavce 1 se mohou odvolat insolvenční správce a osoby oprávněné podat návrh podle odstavce 1. Ustanovení § 29 odst. 4 a § 31 odst. 5 a 6 platí obdobně.

[20] Ve skutkové rovině nebylo před soudy nižších stupňů pochyb o tom (a obsah insolvenčního spisu dokládá), že:

1/ Usnesením ze dne 15. února 2017 insolvenční soud udělil M. B. pokyn k postupu při ocenění a zpeněžení nemovitostí zapsaných na LV č. XY v katastrálním území XY, obec XY. Proti tomuto rozhodnutí podali věřitel SL8 s. r. o. a věřitel L odvolání, která odmítl odvolací soud usnesením ze dne 15. srpna 2017.

2/ Usnesením ze dne 23. června 2017 insolvenční soud udělil M. B. další pokyn k postupu při zpeněžení nemovitostí. Odvolání věřitele SL8 s. r. o. a věřitele L proti tomuto usnesení odmítl odvolací soud usnesením ze dne 15. srpna 2017.

3/ Usnesením ze dne 3. července 2017 insolvenční soud uložil M. B., aby vyčkal s realizací pokynu ke zpeněžení nemovitostí ze dne 23. června 2017 do rozhodnutí o podaných odvoláních a o námitce podjatosti rozhodujícího soudce. Pokyn byl v insolvenčním rejstříku zveřejněn 10. července 2017, téhož dne byl dodán do datové schránky M. B., který jej vyzvedl 20. července 2017 v 8:34 hod.

4/ Dne 4. srpna 2017 předložil M. B. insolvenčnímu soudu zprávu o dosavadním průběhu řízení. Současně požádal o udělení pokynu k dalšímu postupu při zpeněžování předmětu zajištění. Uvedl, že na základě usnesení ze dne 23. června 2017 začal jednat s dražební společností PROKONZULTA, a. s. Dne 20. července 2017 byly uzavřeny smlouvy o provedení elektronické dražby dobrovolné s tím, že před uzavřením smlouvy vyjednal v reakci na pokyn věřitele SL8 s. r. o. výhodnější podmínky pro realizaci dražby. Až po uzavření smlouvy „vybral“ datovou schránku, tedy pokyn insolvenčního soudu ze dne 3. července 2017. Proto požádal insolvenční soud o pokyn, jak má ve věci postupovat, zda například okamžitě upustit od dražby, čímž by vznikly náklady (cca 30 000 Kč odměna dražebníka).

5/ Usnesením ze dne 8. srpna 2017 insolvenční soud uložil M. B., aby respektoval jeho pokyn ze dne 3. července 2017. Usnesení bylo v insolvenčním rejstříku zveřejněno 8. srpna 2017 a téhož dne bylo doručeno M. B.

6/ V podání doručeném insolvenčnímu soudu 14. srpna 2017 M. B. uvedl, že nekoná žádné kroky, jež by byly v rozporu s insolvenčním zákonem a jež by měly mít za následek zproštění funkce

insolvenčního správce. Dále oznámil, že v souladu s pokynem ze dne 8. srpna 2017 upustil od dražby.

7/ Dne 24. října 2017 informoval M. B. insolvenční soud o dohodě, podle které dražební společnost nebude za zrušenou dražbu požadovat žádné plnění.

8/ Rozsudkem ze dne 30. ledna 2017 insolvenční soud zamítl žalobu věřitele L o určení pravosti pohledávky ve výši 24 535 095 Kč pro předčasnost a M. B. uložil (bod III. výroku), aby neprodleně, po právní moci tohoto rozsudku, vyzval žalobce k upřesnění uplatněné pohledávky a předložil soudu po doplnění přihlášky podklady pro opakovaný přezkum přihlášky žalobce. Rozsudek nabyt právní moci 23. února 2017. M. B. uloženou povinnost nesplnil.

9/ Dne 2. března 2017 insolvenční soud nařídil na den 15. května 2017 opakovaný přezkum. Věřitel L sám (bez výzvy M. B.) doplnil přihlášku pohledávky.

10/ Dne 3. května 2017 předložil M. B. insolvenčnímu soudu seznam přihlášených pohledávek, v němž neuvedl stanovisko k přezkoumávané pohledávce.

[21] Na tomto základě činí Nejvyšší soud následující závěry.

[22] K otázce porušení povinností insolvenčního správce.

[23] Judikatura Nejvyššího soudu při výkladu ustanovení § 32 odst. 1 insolvenčního zákona je ustálena na závěrech, podle nichž:

Dotčené ustanovení insolvenčního zákona patří k právním normám s relativně neurčitou hypotézou, tj. k právním normám, jejichž hypotéza není stanovena přímo právním předpisem a které tak přenechávají soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností.

Důležitým důvodem pro zproštění funkce insolvenčního správce je zejména skutečnost, že při výkonu funkce neplní insolvenční správce řádně povinnosti vyplývající pro něj z ustanovení § 36 insolvenčního zákona, liknavě provádí soupis majetkové podstaty, zpeněžuje majetek náležející do majetkové podstaty v rozporu s ustanovením § 225 odst. 4 nebo s ustanovením § 226 odst. 5 insolvenčního zákona, nebo že nesplnil povinnost uzavřít smlouvu o pojištění odpovědnosti za škodu, která by mohla vzniknout v souvislosti s výkonem funkce. Takovým důvodem může být též skutečnost, že insolvenční správce bezdůvodně nesplní závazný pokyn insolvenčního soudu nebo zajištěného věřitele, nebo že nerespektuje soudní rozhodnutí o vyloučení majetku z majetkové podstaty. V závislosti na míře a intenzitě pochybení insolvenčního správce může vést soud ke zproštění správce funkce i zjištění ojedinělého, leč závažného, porušení důležité povinnosti stanovené zákonem nebo uložené soudem.

Srov. např. R 48/2016 a R 58/2016, včetně tam obsaženého odkazu na usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 27. června 2014, sen. zn. 2 VSOL 358/2014, uveřejněné pod číslem 91/2014 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek.

[24] Napadené rozhodnutí (jež dovedlo, že zjištěná pochybení M. B. jsou takové intenzity, aby to vedlo ke zproštění insolvenčního správce funkce) nejsou v mezích uvážení odvolacího soudu souladná se závěry citovanými shora (vybočují z nich).

[25] V poměrech projednávané věci se Nejvyšší soud ztotožňuje s názorem odvolacího (i insolvenčního) soudu, že M. B. porušil povinnosti insolvenčního správce tím, že pokyn insolvenčního soudu ze dne 3. července 2017 splnil s prodlením a (až) po opakované výzvě insolvenčního soudu, že nesledoval aktuální stav řízení v insolvenčním rejstříku, že seznam přihlášených pohledávek doručil

insolvenčnímu soudu 12 (nikoli 15) dnů před konáním přezkumného jednání, a to bez uvedení jeho stanoviska k pohledávce, a že nevyzval (v rozporu s povinností uloženou mu rozsudkem insolvenčního soudu) věřitele k doplnění přihlášky pohledávky.

[26] Na rozdíl od odvolacího soudu však Nejvyšší soud sdílí přesvědčení insolvenčního soudu, že porušení povinností spočívající v tom, že M. B. uzavřel smluvní dokumentaci k realizaci dražby, aniž by ověřil stav řízení v insolvenčním rejstříku, a že dražbu zrušil až po opakované výzvě insolvenčního soudu, nedosahují jednotlivě ani ve svém souhrnu takové intenzity, aby představovaly závažné porušení povinností insolvenčního správce, pro které by M. B. bylo možné podle § 32 odst. 1 insolvenčního zákona zprostit funkce.

[27] M. B. nelze vytýkat, že vyjádřil pochybnosti o správnosti pokynu insolvenčního soudu ze dne 3. července 2017, což učinil v přípisu (dotazu) z 4. srpna 2017. V něm reagoval na pokyn ze dne 3. července 2017, zdůvodnil své stanovisko a navrhl možné postupy při zpeněžování majetku podstaty. Podstatné je, že ke zpeněžení majetku nedošlo, když M. B. veřejnou dražbu dobrovolnou zrušil (byť po opakovaném pokynu insolvenčního soudu ze dne 8. srpna 2017), a že v důsledku uzavření dohody mezi M. B. a dražebníkem nevznikly zrušením dražby žádné náklady, které by šly k tíži majetkové podstaty dlužníka. K tomu viz záznam z 24. října 2017 (B-247).

[28] K otázce aktivní legitimace k podání návrhu na zproštění insolvenčního správce funkce a k podání odvolání proti usnesení o zamítnutí tohoto návrhu.

[29] Pro odpověď na tuto otázku je v dané věci rozhodné, že věřitel L, jenž podal návrh na zproštění insolvenčního správce funkce (podání ze dne 1. srpna 2017, B-203) a odvolání proti zamítavému rozhodnutí insolvenčního soudu (podání ze dne 13. listopadu 2017, B-256), je zástupcem věřitelů od 7. ledna 2020 (viz protokol o schůzi věřitelů ze dne 7. ledna 2020, B-381). P. S. (dovolatel) vykonával funkci zástupce věřitelů v době od 17. prosince 2013 do 7. ledna 2020 (viz usnesení ze dne 16. prosince 2013, P7-6, a opět protokol o schůzi věřitelů ze dne 7. ledna 2020).

[30] Z výše shrnutého skutkového stavu plyne, že věřitel L neměl v době podání návrhu na zproštění insolvenčního správce funkce, ani v době podání odvolání proti usnesení insolvenčního soudu o tomto návrhu, postavení zástupce věřitelů. Tuto skutečnost ostatně ani žádný z účastníků řízení nezpochybňoval. Nejvyšší soud nemá též žádné pochybnosti o tom, že návrh věřitele L ze dne 1. srpna 2017 (posuzováno dle jeho označení i obsahu) je návrhem na zproštění insolvenčního správce funkce ve smyslu § 32 odst. 1 insolvenčního zákona.

[31] Nejvyšší soud se ztotožňuje s názorem dovoatelů, že ustanovení § 32 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona, ve znění účinném od 1. ledna 2014, je nutno vykládat tak, že návrh na zproštění insolvenčního správce funkce může podat (jen) dlužník, schůze věřitelů (§ 46 a násl. insolvenčního zákona), věřitelský výbor (§ 56 a násl. insolvenčního zákona) anebo zástupce věřitelů (§ 68 insolvenčního zákona), nikoli věřitel, který není zástupcem věřitelů, a to bez ohledu na to, zda je věřitelem zajištěným či nezajištěným. Návrh podaný jinou osobou insolvenční soud odmítne. Tento závěr je v souladu s jazykovým výkladem zkoumané normy a neprotiví se ani teleologickému výkladu.

[32] V poměrech dané věci tak lze uzavřít, že soudy obou stupňů pochybily, když připustily věcné projednání návrhu na zproštění insolvenčního správce podaného neoprávněnou osobou. To vyústilo v měnící rozhodnutí odvolacího soudu, které není správné též proto, že zprostit insolvenčního správce funkce může bez návrhu pouze insolvenční soud, nikoli soud odvolací.

[33] Vzhledem k tomu, že rozhodnutí odvolacího soudu neobstálo v rovině výkladu ustanovení § 32 odst. 1 insolvenčního zákona, Nejvyšší soud v situaci, kdy dosavadní výsledky řízení ukazují, že je možné o věci rozhodnout (§ 243d odst. 1 písm. b/ o. s. ř.), změnil rozhodnutí soudů nižších stupňů a

rozhodl, že návrh věřitele L na zproštění M. B. výkonu funkce insolvenčního správce se odmítá.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Nájem](#)
- [Ochrana osobnosti \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušení řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Svéprávnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení a dobré mravy](#)
- [Práva dětí](#)
- [Náklady řízení](#)
- [Odmítnutí dovolání](#)
- [Bezplatná obhajoba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)